

A. J. BANNEROVÁ

DOBŘÍ SOUSEDÉ

☰ KNIHA ZLIN

THRILL

A. J. BANNEROVÁ
DOBŘÍ SOUSEDÉ

A. J. BANNEROVÁ

**DOBŘÍ
SOUSEDÉ**

Copyright © Anjali Banerjee, 2015

This edition made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com.

Translation © Pavel Černovský, 2017

ISBN 978-80-7473-535-6 (PDF)

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, organizace, místa, události a děje jsou buď výtvořem autorčiny představivosti, nebo jsou použity velice obezřetně.

PROLOG

Topím se. Proud řeky mnou smýká do všech stran. Boty jsem odkopla, ale ztěžklé džíny mi svazují nohy. Hoří mi v plicích, potřebuji vzduch. Kam se poděla? Ztratila jsem ji – ne, tamhle je, moc blízko vodopádu. Hlava vyjede na hladinu, bledou tváří vzhůru. Rty má modré.

Vyrazím za ní, ale proud mě znovu stáhne do hlubin, polykám doušky vody. Probojuju se vzhůru, prorazím hladinu, plivu bláto a kal. Hukot vodopádu zesiluje až do ohlušujícího řevu.

„Plavu k tobě!“ zakřičím. „Chytni se něčeho!“ Je při vědomí? Je vůbec ještě naživu? Volám o pomoc, ale můj jekot zaniká v bouřce. Pravá, levá, popadnout, přitáhnout. Prsty ztratily cit. Ani nohy necítím. Oblohu ozáří blesk, zahřmí a pak ke mně z výšin útesu, na kterém se rýsuje pohybující se černá silueta, dolehne křik povědomého hlasu.

„*Bon voyage*,“ zavřeští vítězně. „Konečně mám od vás pokoj.“

KAPITOLA JEDNA

O dva měsíce dříve

Toho večera na počátku října bylo v ulici Sitka Lane ještě všechno perfektní. Nebe se zbarvilo rudým soumrakem, místy přecházelo v růžové a zlaté odstíny. Přes trávník se hnaly první spadané listy, cedry a olše se kývaly v mírném větru vanoucím od oceánu. Tehdy ještě plná síly a zdraví jsem narovnávala obraz myšky Divotvorky zavěšený na stěně. Ta chlupatá detektivka seděla na štosu knížek, na bystrých očkách měla nasazené brýle.

Potřebovala jsem napsat její další dobrodružství, ale od té doby, co Johnny odjel, jsem jen okusovala tužku a zírala do prázdna. Pokaždé, když mi zazvonil telefon, jsem si hned představila, jak mě objímá, jak mě hladí dlaní na krku a krouží níž. I po třech letech manželství jsem se pořád cítila jako rozechvělá novomanželka.

V duchu jsem ho viděla na konferenci v San Francisku, představovala jsem si ho zcela pohlceného nejnovějšími poznatky v léčbě akné a ekzémů, zatímco já si tu v ospalém městečku Shadow Cove ve státě Washington lelkuju a vylepšuju náš dům snů. Technicky vzato spíš *Johnnyho* dům snů, protože ho koupil ještě předtím, než jsme se poznali.

Pustila jsem se do úklidu své pracovny, která nesla zřetelné stopy mého vytíženého života – krabice plné knih určených jako dar knihovně, rozvrh autorských čtení, připomínky od ostatních autorů z kritické skupiny.

V šest třicet mi zabzučel telefon, na displeji se rozsvítla písmena *BFF*. Stiskla jsem tlačítko odpovědět. „Neměli jste už s Danem sedět v letadle do Indie?“

„Letí nám to za čtyři hodiny,“ odpověděla Natalie, zatímco v pozadí znělo něco od Milese Davise. „Přepadl mě takový divný pocit, týkalo se to tebe.“

„A copak je to tentokrát?“ Natalie byla královnou bizarních předtuch. Před deseti lety na univerzitě, kde jsme se poznaly, předvíдалa katastrofu před každou zkouškou.

„Mám strach, že vám jeden z těch vysokých stromů spadne na střechu.“

„To je tou cestou,“ uklidňovala jsem ji.

„Já vím, jenže ty jsi tam sama, v tom gigantickém domě, a –“

„Není zas tak gigantický.“ Byla to pravda, ale stejně jsem se trochu zachvěla. Vítr venku zesílil a proháněl se mezi větvemi. „Pořád nemůžu uvěřit, že budeš půl roku pryč.“

„Klinika chtěla Dana na rok, jenže pacienti ho potřebují tady. Přivezu ti hedvábí a santalové dřevo.“

„A darjeeling,“ doplnila jsem.

„Zelený čaj je zdravější, když zkoušíš přijít do jináče.“

„Piju radši černý, to přeci víš.“ Pocítila jsem drobné bodnutí pod žebry. O těhotenství se s Johnnym pokoušíme už skoro rok.

„Jeden šálek denně,“ radila Natalie. „Nebo pij bezkofeinový.“

„Jasně, jasně. Přestáváš někdy mluvit jako odbornice na výživu?“

„Jenom když spím. Dej tomu svému chlapákovu pusku i za mě.“

„Nápodobně.“ Zavěsila jsem a už teď se mi po Natalii stýskalo. Dokončila jsem úklid stolu, jenže její slova mi neustále zněla v hlavě. *Přepadl mě takový divný pocit...*

Za pár minut mi telefon zazvonil znovu, tentokrát obrazovku ozářila hranatá bílá písmenka jména *Johnny*.

„Stýská se mi po vás celý den, doktore McDonalde,“ řekla jsem a usmála se.

„Mně se stýskalo víc,“ odpověděl svým klidným baritonem. „Věším tu až po uši v hidradenitis suppurativa –“

„Suppura- co?“

„Souvisí to s vysokou morbiditou.“

„To slovo nesnáším, *morbidity*. Zní mi to jako smrt.“

„Taky se to týká smrti. Už abych byl doma.“

„Chceš jako říct, že tě ty vzrušující přednášky o bakteriích požírajících tkáň nerozpalují?“

„Rozpaluješ mě jenom ty. Co máš na sobě?“

„To krajkové prádlo, co jsi mi dal k Vánocům,“ zalhala jsem a podívala se na svoje tričko a džínové lacláče.

„Hmm... Co takhle, však víš... po telefonu.“

„Počkej chvíli. U Kimballových někdo je.“ Z cesty vedoucí k sousedům se ozval motor příjíždějícího auta, vzápětí utichl.

„Můžou si přeci pozvat hosty.“

„Jenže Kimballovi jsou na Havaji. Prosili mě, jestli bych jim na dům nedohlídla. Vydrž.“ Došla jsem do kuchyně a vytáhla žaluzie. V houstnoucím šeru jsem rozeznala dvě postavy vystupující z kombíku. Naše domy odděloval pouze tenký proužek trávy. Poznala jsem Chada Kimballa, podsaditého a robustního, měl figuru hráče amerického fotbalu, až na ta svěšená ramena. Monique, která svými bujnými křivkami a neutuchající energičností nápadně připomínala Marilyn Monroe, pleskaly o nohy blýskavé modré šaty.

Ale kde je Mia? Asi ještě spí v sedačce v autě. „Tak jsou to oni,“ oznámila jsem Johnnymu a žaluzie zase spustila. „Vrátili se dřív. Možná je Mia nemocná. Ráno se Monique zeptám.“

Johnny zívá. „Dobrou, zlatíčko. Miluju jen tebe.“

„Já taky. Miluju jen tebe.“ Zavěsila jsem a uklidila poslední nepořádek na stole. Ze stěny mě sledovala myška Divotvorka. Ten obrázek mi namalovala babička, láska byla patrná z každého tahu na šedivém myším kožíšku. Darovala mi ho, když mi v nakladatelství přijali k vydání první záhadu myšky Divotvorky. Teď už tu s námi babička nebyla, ale vzpomínky na ni ožívaly v pronikavých očkách na obraze. Než jsem šla spát, jako obvykle jsem zlehka pohládila Divotvorku po čumáčku.

Cestou do schodů jsem uslyšela melodické tóny domovního zvonku. Na verandě stála Monique Kimballová, vítr ji šlehal po tvářích jejími takřka vybělenými blond vlasy. Takhle zblízka byly její rysy filmové hvězdy už zcela nepřehlédnutelné – plné rty, pronikavé

šedé oči a husté dlouhé řasy. Pleť měla lehce opálenou a tváře pokropené hrstkou pih. Ovanul mě slabý pach cest – letadla, potu a drahého parfému.

„Vrátili jste se brzy,“ uvítala jsem ji. „Nestalo se nic?“

Vyčerpaně se usmála. „Je to komplikované. Ale nepřišla jsem, abych si stěžovala. Mohla bych si půjčit pytel dřevěného uhlí?“

„Pojď dozadu. Máme ho na terase.“

Monique vešla do domu a následovala mě vstupní halou. Když jsme procházely obývacím pokojem, nadšeně hvízdl. „*Oh là là!* Tys to tu krásně předělala. Ta modrá pohovka je nová?“

„Tu starou černou příšernost jsem vyhodila. Úplně z ní křičelo ‚mládeneckej bejvák‘.“

„Vážně to tu prokouklo.“

„Díky. Zařizovat dům mě baví.“ Když jsem se sem nastěhovala, obohatila jsem to tu o hedvábné polštářky, sáčky s levandulí a vonná mýdla. A také o pár kousků nábytku z ekologicky káceného dřeva, včetně komody v hale.

Židli na terase převrátil vítr a spadly i zahradní hrábě. Vzala jsem malé balení dřevěného uhlí a podala jí ho. „Určitě má smysl dělat v tomhle počasí barbecue?“

„Znáš mého muže. Rád zdolává překážky.“ Monique sevřela sáček pod paží. Cestou přes halu ještě na chvíli zaváhala. „A Jules je v pořádku? Šel dneska brzy spát?“ Podívala se vzhůru do schodů, jako by si snad byla ráda vypůjčila i Johnnyho. Občas jsme mu říkali „Jules“ a jejímu muži „Jim“ podle postav z francouzského filmu *Jules a Jim*, na který jsme se kdysi všichni

čtyři společně dívali. Vypráví o dvou mužích zamilovaných do jedné ženy. Jen jsme se s Monique chvíli dohadovaly, která z nás víc připomíná filmovou *femme fatale* Catherine.

„Odjel zase na konferenci,“ vysvětlila jsem. „Jak se vede Jimovi?“

„Je unavený a spálený. Má moc citlivou pokožku.“ Vypadalo to, že Monique ještě něco dodá, ale pak se místo toho otočila a úzkým okýnkem vedle vchodových dveří vykoukla ven. Naproti přes ulici seděla na schodech svého domu Jessie Ramirezová v mikině a džínech, černé vlasy ji bičovaly do tváří. Vedle ní seděl vysoký kluk s kapucí a cigaretou – její nový přítel Adrian, jehož černý buick s nízkým podvozkem parkoval na příjezdové cestě.

Monique se zamračila. „Proč se tahá zrovna s ním?“

„Je jí sedmnáct, to je věk rozbouřených hormonů. Jinak je to dobrá holka.“

„O dům se nám stará dobře, když jsme pryč, ale...“

„Ale co?“

„Měla jsem u telefonu zlaté pero a teď ho nemůžu najít. Třeba jen zapadlo za lednici.“

„Myslíš, že ho Jessie ukradla?“

„Určitě se někde objeví. Prosím, nezmiňuj se jí o tom.“

„Bez obav. Mám pusku na zámek.“

Monique rychle přešla přes úzký pruh trávy ke svému domu a ladně přitom vlnila boky. Jessie s tím jejím klukem ji sledovali. Dokud se nedala dohromady s Adrianem, byla Jessie vzorná studentka. Ani teď jsem si neuměla představit, že by ta holka cokoliv ukradla.

Vždycky byla taková ochotná a upřímná. Ale kdo může znát skryté myšlenky teenagerů?

Dům napravo od Jessiina nesvítil. Takže Felix a Mau-de Calassisovi šli dnes nejspíš brzy spát, i když jindy se Felix rád chodíval za soumraku projít.

Za Calassisovými, v prázdném domě na rohu ulice, svítilo na terase světlo. Asi tam zapomněla zhasnout realitní makléřka Eris Coghlanová. Starší ceduli NA PRODEJ teď překryl nápis PRODÁNO.

Nalevo od Jessiina domu, na konci slepé uličky za hustým živým plotem stál perfektně udržovaný dům Frenkelových. Lenny Frenkel zrovna vyšel na verandu s telefonem přilepeným na ucho. Lenny byl ten hubenější z dvojčat Frenkelových, takový okouzlující mluvka. Na maturitní večírek ho zvalo už několik holek. Lukas, ten tlustší, se podobal svému otci Vernovi – byl statný a plachý.

V ulici, jako je Sitka Lane, kde stálo jenom šest stejných velkých domů, bylo těžké – ale ne nemožné – udržet si jakékoli tajemství. Sousedy jsem vídala přicházet i odcházet. I když co se doopravdy dělo uvnitř, to nevěděl nikdo.

Ložnice v patře voněla Johnnyho borovicovou vodou po holení a jeho oblíbeným mýdlem s karité. Převlékla jsem se z džínů do jednoho z Johnnyho extra dlouhých triček, a než jsem si lehla, ještě jsem otevřela okno. Zvenčí zavanuly vůně noci – slaný mořský vzduch, intenzivní vůně cedrů, medová vůně květů ploštičnicku pod oknem. Zkusila jsem se soustředit na *Vaše zdravé těhotenství*, ale slova na stránce se mi

rozmazávala. Nevěděli snad už pravěcí rodiče i bez knížek, jak na to? Nedůvěřovali raději instinktům? Přeci nevysedávali v jeskyních a nepročítali kolem ohně příručky. Jenže tehdy, před nástupem moderní medicíny, zase musela spousta novorozeňat umírat...

Od Kimballových ke mně doléhaly nesrozumitelné hlasy, které se mísily s vůní grilovaných párků. Po nějaké chvíli se odsunuly dveře na terasu a zase se zavřely. Nastalo ticho. Ve vzduchu se vznášela tíže, jako by hrozila přicházející bouřkou.

Ležela jsem na zádech, oči zavřené, spánek však nepřicházel. Vítr se proháněl větvemi jedlí a přes jeho hluk se najednou ozvalo hluboké dunění motoru auta sunoucího se ulicí. Pak motor vypnul a znovu zavládlo ticho. To si asi omladina užívá. Už by měli dávno spát. A já taky.

Konečně mě přemohla neklidná dřímota, ale jen abych se zase probudila do tmy. Oknem cloumaly porvy větru a v uších mi zněla ozvěna nějaké rány – snad výšlehu z výfuku. Hodiny na nočním stolku ukazovaly 1:17. Na stěnách se mihotalo rozptýlené oranžové světlo, vzduchem vanul zápach kouře.

Rozsvítila jsem lampičku a světlo vmžiku odhalilo celý pokoj: mou milovanou svatební fotografii na prádelníku, mikinu přehozenou přes židli, lahvičky krémů na toaletním stolku. Všechno bylo, jak má, ale mně se stejně divoce rozbušilo srdce. Vstala jsem a vykoukla z okna. Ospalému mozku chvilku trvalo, než venkovní výjev zpracoval. Z přízemních oken protějščího domu, od Kimballových, stoupal dým a šlehaly plameny. V tu

chvíli se spustil i vysoký zvuk požárního alarmu – pištění. Noc prořízly vyděšené dětské výkřiky. Mia. Zůstala uvězněná v pokojíčku v prvním patře, přímo nad běsnícím ohněm.

KAPITOLA DVĚ

Sebrala jsem ze stolku telefon a vytočila 911. Prsty se mi třásly, bála jsem se, abych neomdlela. Na lince se ozval nosový hlas operátora. „Tísňová linka Shadow Cove, můžete mluvit.“

„U sousedů hoří! Rychle! Jejich holčička –“

„Jak se jmenujete, madam?“

„Sarah Phoenixová. Sousedi jsou Kimballovi, Chad a Monique. Jejich dcera, Mia, jsou jí teprve čtyři roky. Křičí z pokojíčku –“

„Jaká je adresa, madam?“

„Jejich Sitka Lane 595. Naše 599, hned vedle. Po-
spěšte si.“

„Pomoc už vyráží.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Posíláme k vám posádku z centrální stanice.“

Ta je patnáct minut odsud. Zavěsila jsem, vytočila číslo Kimballových, ale ozval se obsazovací tón.

Nemohla jsem jenom nečinně postávat. Hodila jsem na sebe tepláky a tenisky, telefon strčila do kapsy a seběhla do haly. V půlce schodů jsem zakopla, spadla a přistála jak široká tak dlouhá v mezipatře. Úplná hloupost. Takhle se zakopává jenom ve filmech.